

RESUM DE L'ENTREVISTA A HONORIO BLASCO PUERTO, UN DELS COFUNDADORS DEL CENTRO EXTREMEÑO MUÑOZ TORRERO.

Entrevistadora: Andrea Orduña, alumna en pràctiques de la UB. Curs 2017-2018.

L'entrevista amb l'Honorio Blasco Puerto es va realitzar a la seva casa que es troba a Barcelona. L'hora prevista eren les 11 del matí. A les 11: 09 aquesta ja havia començat. Abans de tot, es va preguntar si li importava que fos gravada la entrevista i va dir que no.

A continuació apareixeran les preguntes amb el corresponent resum a cada resposta.

Entrevistadora: En la década de los 80's se produce una oleada de migración ¿por qué decidieron venir a Cataluña?

Honorio va contestar que es considerava cofundador en la mesura que es tractava d'un col·lectiu gran. En quant a la onada de migració el creu que és anterior. Als 80 diu que ja estaven assentats aquí. Ell prové del 66, la seva família prové alguna part del 64. Reconeix que la onada de migració important a l'Hospitalet és sobre els 70's-80's. Ell va venir a Barcelona perquè deia que tenia una fama merescuda, en quant a que era una ciutat que tenia moltes infraestructures industrials i comercials que possibilitarien trobar feina, una manera de sobreviure. La Espanya del sud/centre la envaïa una certa pobresa que obliga a que la gent hagués de abandonar la seva terra en busca de noves oportunitats. Honorio diu que el 99% dels que van venir va ser per cercar un futur millor.

Entrevistadora: En el año 1984 se funda la asociación, ¿Podría explicarme cómo surgió la idea de crear el Centro Extremeño Muñoz-Torrero?

Honorio explica que junt amb Fèlix Sandoval van escriure un petit manifest on explica això. Als documents que ha tractat la noia en pràctiques no apareixia aquest document. Ell explica que no es podia pensar en formar associacions, si no tenien ni on viure, ni

tampoc menjar. Per tant, quan arribes, trigues en assentar-te. Quan ja tens una vida plena, on tens treball, una vivenda, temps lliure, possibilitats de compartir, entre d'altres. T'envaeixen records, d'infància, nostàlgia del poble on vas néixer, les seves músiques, etcètera. Aleshores els col·lectius que es reuneixen per compartir les seves vivències, pensen en crear un lloc, un centre per reunir-se més enllà del bar de sempre. Volen crear un espai on fins i tot, puguin desenvolupar la seva ideologia com a centre. Comenta que la raó perquè apareguin aquests centres, és per sentir-se part d'alguna cosa. Un migrant triga molt en formar part de la ciutat o país al que emigra. Ell comenta que ha trigat molt en sentir-se català en algunes coses. Però el que té clar es que mai ha deixat de sentir-se extremeny. Conclou la resposta dient que per formar part d'aquests centres, per una part, t'has de sentir part d'alguna cosa, pertànyer a alguna cosa. Ja que aquests llocs aglutinen tots aquests sentiments. A més, compartiran els mateixos menjars, balls, costums, viatges d'estiu... Per tant, aquests centres es converteixen en contenidors de sentiments. Reconeix que la entitat era com una família i un referent, però el grau de compromís era distint. Un exemple que posa és el seu, i els d'aquells que es consideraven més intel·lectuals on tenien altres necessitats o inquietuds diferents a romandre tot el temps allà al centre. Distingeix un sector més tradicional i altre, el dels intel·lectuals/polítics.

Entrevistadora: ¿Por qué decidieron instalar la asociación en Pubilla Casas?

Honorio explica que els col·lectius estan on estan. Que si els quatre o cinc fundadors tenen la seva casa prop. Es farà allà. No hi ha un estudi estratègic. Diu que alguns altres, si. Un exemple, el de Bellvitge.

Entrevistadora: ¿Cómo era la situación del barrio en los principios?

Honorio va viure la situació del barri des de la perspectiva que els carrers no estaven asfaltats, falta de serveis, la policia estava molt a sobre de la gent. Existia un col·lectiu de gitanos amb els que havien de conviure però no ho veia tant com un problema. Destaca que al barri hi havia molta fam i necessitat. Posteriorment, si comenta que la situació es va radicalitzar.

Entrevistadora: ¿Cómo se dieron a conocer?

El senyor Honorio comenta que va haver molta predisposició. A ell li agradaria saber quina impressió tenia la policia sobre ells. A més, comenta que la explosió dels centres es dona quan ja existia la democràcia. També esmenta a Jordi Pujol per dir que la seva figura entre d'altres catalans, deien ja, en aquella època que els migrants venien aquí per treure la llengua, entre d'altres. Als centres catalanistes diu que s'escoltaven aquestes coses. D'altra banda, diu que si tu vols cridar a la gent, solament has de posar un escenari, un micròfon, música i balls perquè la gent dels voltants vagi i els descobreixi. Això és el que van fer. Més el boca a boca que sempre resulta.

Explica que es posen unes quotes mínimes però suficients i quasi sempre es funciona amb subvencions. Allà no hi ha problemes de marginalitats i són tots coneguts. Als anys 90 tenen moltes activitats, es col·laborarà amb els Ajuntaments.

Entrevistadora: ¿Eran muchos socios en los comienzos?

Honorio recorda que als començaments eren uns 200 o 300 socis. Eren famílies la major part.

Entrevistadora: ¿Y hacía el final?

Els que pagaven sí. És el que passa en aquest tipus d'entitats, quan van caient en l'ocàs, solament queden els romàntics. La joventut no s'interessa per aquestes coses, per les jotes, ni per res que hagi de veure amb aquest món perquè són universos diferents. Aquest tipus de folklore, ja l'han esgotat, forma part d'una altra historia.

Entrevistadora: ¿Por qué el nombre “Muñoz-Torrero”?

Té a veure amb les Corts de Cádiz i amb la Pepa. Muñoz Torrero és catedràtic de la Universitat de Salamanca. És canònic. És de Cabeza del Buey. I, per últim, és un dels grans liberals espanyols. Ell és el ponent primer que defensa la Carta d'Obertura de la Constitució Espanyola.

Entrevistadora: ¿Por cuántos locales han pasado por el barrio de Pubilla Casas?

Per dos segons Honorio. Al primer local, les condicions eren més bàsiques. Després ja van poder tenir millor condicions, el seu bar, la seva petita oficina, era un espai habitable.

Entrevistadora: ¿La relación que tenían con el barrio/asociación de vecinos era buena?

Això Honorio no ho sap bé. Salvador sí. Però diu que l'associació de veïns era d'esquerres, i trobar-te cada dia amb 40 o 50 persones els beneficiava. Segons ell, pel problema catalanistes no van haver ni excessives males relacions, ni tampoc bones. La majoria a la Associació de Veïns eren del PSUC, de parla catalana o dins de la corrent, catalano-revolucionaria. Mentre que els altres eren de costumisme de dretes, per tant, hi havia xocs.

Entrevistadora: ¿Cuáles han sido los principales objetivos en la asociación?

L'Honorio diu que això no ho pot contestar. Que s'ha de mirar als documents.

Entrevistadora: ¿Podría hacerme una pincelada de las grandes etapas de la historia de la asociación muy por encima?

Honorio es queda amb els anys 90's. És l'època que més destacaria, va ésser una època gloriosa perquè es participa de l'eufòria de Barcelona. Els Jocs Olímpics, els 90 en definitiva.

Entrevistadora: ¿Podría explicarme las actividades más significativas que han llevado a cabo durante todos estos años?////////¿Son con las que más se identificaban por su cultura extremeña?

En un primer moment, eren festes per a tots, no eren de cap poble, però després es van particularitzant. El treball principal diu l'Honorio era que tu podies anar cada dia allà i estar amb els teus amics i família. Els homes anaven a prendre el seu got de vi i a

jugar al domino o el que fos. I les dones, al taller de costura. Aquest taller que feien diu que és una de les coses més interessants del centre. La gent jove tenia equip de futbol, món del ball. Els dissabtes el centre celebrava el seu dia, feien intercanvis, entre d'altres. Els diumenges a la tarda, comenta que les dones que eren les que més anaven contaven acudits, feien teatre, entre d'altres. El més important és el tema associatiu d'estar allà i formar part d'un col·lectiu. A més, la gent estava molt informada. Senyala que els carnavals també, sobretot als 90 van ser molt importants, destaca la participació i l'esforç en aquests.

Entrevistadora: Actualmente, la asociación no está activa, con el tiempo tiene pensado alguien reabrirla?

Honorio ho té clar, no rotund.

Entrevistadora: ¿He podido observar como el Centro Muñoz-Torrero ha tenido contacto y relaciones con otras entidades, podría explicarme un poco más sobre esto? ¿Colaboraban mutuamente?

Honorio comenta que la associació era un bon recurs per portar a terme projectes que molts passaven per l'Ajuntament i el barri.

Entrevistadora: A nivel político, ¿qué relación tenían con estas instituciones? ¿Se mostraban receptivos a la hora de ayudar mediante subvenciones?

Honorio diu que més d'un regidor ha sortit d'allà. I les relacions amb els socialistes eren molt bones i importants de mantenir per les dues bandes. Aquestes relacions eren criticades pels sectors de la oposició. La Generalitat mai va acceptar que aquestes entitats formessin part de cultura. Estaven relegades a serveis socials. És a dir, no els tractaven com a subjectes culturals, sinó com a subjectes que necessitaven assistència cultural. Això diu que va ésser una guerra terrible que el centre la perdia sempre perquè eren minoria al Parlament. Ara diu que no sap com està la cosa. Però si sap que els tenien considerats com a objectes de no iguals, sinó que culturalment els havien d'assistir. Perquè l'espai aquest l'ocupa la Diputació.

Entrevistadora: ¿Con la iglesia colaboraban?

Honorio diu que poc. Esmenta al Padre Murillo havia casat a una bona part de l'Hospitalet i ara està enterrant. Era extremeny.

Entrevistadora: ¿Cómo valoraría la situación asociativa en el barrio/zona en el que se encontraba el centro?

Honorio comenta que en aquella epoca era bona, hi havia la parròquia, l'esplai. I el Centro Extremeño Muñoz Torrero era potent i complia les seves funcions bé. Però també comenta que cap barri de l'Hospitalet ha tingut una vida associativa potent. Hi ha hagut moments, això sí. A més, en el cas del centre, s'havia de crear, partien de 0. No hi havia precedents.

Entrevistadora: ¿Cómo co-fundador, le gustaría añadir o aportar alguna cosa más para cerrar la entrevista?

Comenta que amb les dades que ha donat, creu que és suficient.